

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk (spr.)
Protokolant	-	staż. Katarzyna Wawrzyniak

w obecności prokuratora Beaty Nowakowskiej-Jasiak, po rozpoznaniu w dniu 18 XII 2018 r. sprawy: **W. D. (1) z domu F.** ur. (...) w S., córki Z. i B. z domu Z.,

<u>oskarżonej o to, że:</u>	<p>w okresie od dnia 03 lipca 2014 r. do dnia 21 sierpnia 2016 r. w P., Z., W. woj. (...) i Z. woj. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich ostępach czasu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 460.000 zł stanowiącej mienie znacznej wartości,</p> <ul style="list-style-type: none">• wspólnie i w porozumieniu z E. L. (1) za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że po podrobieniu podpisu kredytobiorcy K. D. i poręczyciela J. D. przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci: wniosku o przyznanie pożyczki z podrobionym podpisem K. D., deklaracją poręczyciela z podrobionym podpisem J. D., zawarła umowę pożyczki nr (...), czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł przelanej na rachunek nr (...) utworzony na podstawie umowy o prowadzenie Indywidualnego Konta Spółdzielczego na której podrobiła podpis K. D., a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionym podpisem K. D.,• wspólnie i w porozumieniu z E. L. (1) za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F.
------------------------------------	---

S. z siedzibą w G. co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że po podrobieniu podpisu kredytobiorcy J. D. i poręczyciela K. D. przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci: wniosku o przyznanie pożyczki z podrobionym podpisem J. D., deklaracją poręczyciela z podrobionym podpisem K. D. zawarła umowę pożyczki nr. (...), czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł przelanej na rachunek nr (...) utworzony na podstawie umowy o prowadzenie Indywidualnego Konta Spółdzielczego na, której podrobiła podpis J. D. a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionym podpisem J. D.,

- wspólnie i w porozumieniu z E. L. (1) za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika (...) Bank S.A. co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci wniosku o pożyczkę z załącznikami, z podrobionymi podpisami J. D. i K. D. zawarła umowę pożyczki nr (...), czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 99.984 zł przelanej na rachunek nr. (...) w (...) S.A. a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionym podpisem J. D. i K. D.
- wspólnie i w porozumieniu z D. L. za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika (...) S.A., co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że po podrobieniu podpisów kredytobiorców J. D. i K. D. przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego, oświadczeń potwierdzających zgodę na przetwarzanie danych osobowych z podrobionymi podpisami J. D. i K. D. zawarła umowę o kredyt gotówkowy nr. (...), czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 67.890 zł przelanej na rachunek nr (...), a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionymi podpisami K. D. i J. D.,
- wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą wprowadziła w błąd pracownika Banku (...) S.A.

co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że posługując się podrobionym pełnomocnictwem z podpisem R. D. (1) zawarła w jego imieniu umowę o kredyt gotówkowy nr. (...), czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 119.462 zł przelanej na rachunek nr (...) 0000 0001 2369 6620, którą to kwotą dysponowała,

- wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą wprowadziła w błąd pracownika G. (...) BANK co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że przedkładając nierzetelnie, poświadczając nieprawdę dokumenty w postaci: wniosku o udzielenie kredytu konsumenckiego, oświadczenia o osiągniętych dochodach z podrobionymi podpisami R. D. (1) zawarła w jego imieniu umowę o kredyt konsumpcyjny gotówkowy nr. (...), czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 103.492.88 zł przelanej na rachunek nr. (...), którą to kwotą dysponowała.
- wprowadziła w błąd pracownika (...) Sp. z o.o. co do tożsamości pożyczkobiorcy w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi R. D. (1) bez jego zgody złożyła wniosek pożyczkowy i zawarła w jego imieniu umowę pożyczki, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.200 zł którą do dnia 21.10.2016 r. spłaciła do wysokości 1.000 zł.

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k. i art. 294 k.k. i art. 270 §1 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. W. D. (2) uznaje za winną dokonania zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. z tymi zmianami, że:

a) użyte każdorazowo zwroty „z E. L. (1)” oraz „z D. L.” zastępuje zwrotem „z inną osobą odpowiadającą w odrębnym postępowaniu”,

b) w tirét pierwszym i drugim po słowach „czym doprowadziła” dodaje zapis „16 marca 2015 r. Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G.”,

c) w tirét trzecim po słowach „czym doprowadziła” dodaje zapis „12 marca 2015 r. (...) Bank S.A.”,

d) w tirét czwartym po słowach „czym doprowadziła” dodaje zapis „6 marca 2015 r. Bank (...) S.A.”,

e) w tirét piątym po słowach „czym doprowadziła” dodaje zapis „3 lipca 2014 r. Bank (...) S.A.”,

f) w tirét szóstym po słowach „czym doprowadziła” dodaje zapis „5 lutego 2016 r. (...) Bank S.A.”,

g) w tirét siódmym po słowach „czym doprowadziła” dodaje zapis „21 sierpnia 2016 r. (...) Sp. z o.o.”,

i za to na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierza jej kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

2. Na podstawie art. 69§1 i §2 k.k. oraz art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. 1. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 3 (trzech) lat;

3. Na podstawie art. 72§1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje W. D. (2) do informowania Sądu Okręgowego w Sieradzu o przebiegu okresu próby raz na kwartał;

4. Na podstawie art. 46§1 k.k., w związku z czynem przypisanym oskarżonej (tirét trzecie i czwarte) orzeka od W. D. (2) na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. 145.129,56 (sto czterdzieści pięć tysięcy sto dwadzieścia dziewięć i 56/100) złotych tytułem naprawienia szkody;

5. Zasądza od W. D. (2) na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w całości oraz 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 45/18

UZASADNIENIE

(...) S.A.

1 lipca 2014 r. W. D. (2) w 51 (...) Banku (...) S.A. w W., podając się za pełnomocnika R. D. (1), w imieniu rzekomego mocodawcy złożyła wniosek o przyznanie R. D. (1) kredytu w kwocie 98.000 zł na remont mieszkania. Dla potrzeb zawarcia umowy okazała pełnomocnictwo na piśmie z podpisem notarialnie poświadczonym stwierdzającej upoważnienie jej do czynności prawnych w imieniu i na rzecz męża R. D. (1) – w tym „wszelkich umów z bankami, w tym umów kredytowych, pożyczek i gwarancji bankowych z prawem do dokonywania wszelkich wynikających z tych umów zabezpieczeń”. Odpis pełnomocnictwa został załączony do wniosku. Nadto do wniosku dołączyła informacje o zobowiązaniach i należnościach, oświadczenia dot. przetwarzania danych osobowych kredytobiorcy, a także okazała dowód osobisty R. D. (1), jego zeznania podatkowe PIT 36L z 2013 r. oraz historię operacji na rachunku R. D. (1) w Raiffeisen (...) za czerwiec 2014 r. Wniosek w imieniu banku przyjęła starszy doradca A. D.. Oskarżona podpisała każdy z dokumentów w pozycji wnioskodawca własnym podpisem z adnotacją „pełnomocnik”.

Pełnomocnictwo na piśmie z podpisem notarialnie poświadczonym, którym posłużyła się oskarżona zostało podrobione – widniejący na nim podpis R. D. (1) nie został nakreślony przez ww., a nieustaloną osobę. Oskarżona wiedziała, że dokument został podrobiony a w rzeczywistości R. D. (1) nie upoważniał jej do działania w jego imieniu (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; zez. M. S. k. 96v-97; zez. R. D. (1) k. 109v; zez. K. B. k. 170v; odpis umowy o kredyt gotówkowy k. 70, skan pełnomocnictwa k. 111; informacja o wysokości zobowiązania wraz z historią spłaty k. 244, 245-251, inf. o operacjach na rachunku k. 69, opinia z zakresu pisma ręcznego k. 360-387).

Bank zaakceptował opisany wyżej wniosek i 3 lipca 2014 r. doszło do podpisania umowy o kredyt gotówkowy nr (...) pomiędzy R. D. (1), reprezentowanym przez pełnomocnika W. D. (2) i Bankiem (...) SA, na mocy której bank udzielił R. D. (1) kredytu w kwocie 119.462,00 zł, na którą złożyły się suma wnioskowanego kredytu tj. 98.000 zł oraz 21.462,00 zł „opłaty za udostępnienie ubezpieczeń”. Spłata kredytu miała nastąpić w szacowanej (z uwagi na zmienne oprocentowanie) na dzień zawarcia umowy kwocie 168.776,08 zł w okresie 6 lat, w 72 miesięcznych równych ratach (po 2.346,28 zł). W tym samym dniu oskarżona, jako pełnomocnik R. D. (1) podpisała oświadczenie o poddaniu się egzekucji bankowej do kwoty 238.924 zł. Zgodnie z dyspozycją wskazaną w umowie kwota 98.000 zł z tytułu kredytu została przelana 3 lipca 2014 r. przez bank na wskazany przez W. D. rachunek. Kredyt był spłacany terminowo tylko do 2016 r. (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; zez. M. S. k. 96v-97; zez. R. D. k. 109v; zez. K. B. k. 170v; umowa o kredyt

gotówkowy k. 70, skan pełnomocnictwa k. 111; inf. o wysokości zobowiązania wraz z historią spłaty k. 244, 245-251, inf. o operacjach na rachunku k. 69).

(...) im. (...)

12 sierpnia 2013 r. E. L. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) podpisała ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. (dalej jako (...)) umowę, na podstawie której, jako franczyzobiorca, uruchomia w P. Punkt (...) im. (...) z prawem prowadzenia tegoż do końca 2016 r. W ramach podpisanej umowy E. L. zobowiązała się do świadczenia na rzecz (...) usług w zakresie outsourcingu czynności prawnych. (...) powierzył jej pośrednictwo w zawieraniu i zmianie umów o wykonywanie czynności w zakresie gromadzenia środków pieniężnych członków (...), udzielania im pożyczek i kredytów, przeprowadzania na ich zlecenie rozliczeń finansowych oraz pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; odpisy umów i wniosków k. 43 i 44; zez. P. P. k. 105v-106).

16 marca 2015 r. W. D. posługując się danymi osobowymi K. D. oraz J. D. podpisała umowy o prowadzenie indywidualnych kont spółdzielczych (IKS) przez Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową (...) im. (...). Dokumenty związane z zawarciem umów zostały wytworzone w punkcie (...) im. (...) prowadzonym przez E. L. (1) w P., a następnie dostarczone oskarżonej przez nieustaloną osobę do Z.. Tam oskarżona dokonała podrobienia podpisów i już podpisane dokumenty zwróciła nieustalonej osobie, która jej je dostarczyła po czym trafiły one ponownie do punktu (...) w P.. Obie umowy, pomijając dane osobowe posiadaczy IKS oraz cechy indywidualne dokumentów tożsamości są jednobrzmiące. Jako reprezentujące Kasę w obu umowach figurują E. L. (1) i J. K. (1). Z umów wynika, że Kasa będzie udostępniała posiadaczom IKS wyciągi z rachunku IKS raz w miesiącu, w postaci papierowej, w miejscu prowadzenia przez Kasę obsługi członków (d.: umowy k. 42 i 45). Do każdej z umów załączono deklarację członkowską oraz pełnomocnictwo do rachunku, na mocny którego posiadacz IKS udzielił pełnomocnictwa stałego oskarżonej do dysponowania rachunkiem w (...) im. (...) (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; odpisy umów i wniosków k. 43 i 44; zez. P. P. k. 105v-106; zestawienie wpłat k. 322; opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 360-387).

W dniu podpisania umów o prowadzenie indywidualnych kont spółdzielczych zostały sporządzone i zarejestrowane wnioski o przyznanie pożyczek K. D. i J. D.. W każdym z wniosków wnioskodawcy wnosili o przyznanie pożyczki w kwocie 35.000 zł. Do obu wniosków dołączono, dostarczone przez W. D. (2) dokumenty określające wysokość świadczeń emerytalnych K. D. i J. D. wraz z kserokopiami legitymacji emeryta-rencisty i dowodów osobistych, a także deklaracje o przyjęcie poręczenia pożyczki udzielnej małżonkowi. Każdy z wniosków w pozycji podpis wnioskodawcy, a także obie deklaracje poręczyciela/współmałżonka nie zostały popisane przez osoby, których dotyczyły (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; odpisy umów i wniosków k. 43 i 44; zez. P. P. k. 105v-106; zestawienie wpłat k. 322; opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 360-387).

Tego samego dnia zostały podpisane i zarejestrowane dwie umowy pożyczki dot. kredytów konsumenckich nr (...) oraz nr (...). W pierwszej umowie jako pożyczkobiorcę wskazano K. D., a w drugiej J. D.. Pierwszą zawarto na okres od 16 marca 2015 r. do 15 listopada 2021 r. zaś drugą od 16 marca 2015 r. do 15 listopada 2022 r. Spłatę obu pożyczek zabezpieczono poręczeniem współmałżonka – w umowie K. D. wskazano jako poręczającą J. D., zaś w umowie J. K. (2) D.. W obu umowach ustalono, że pożyczkobiorcy spłacać będą pożyczki w ratach stałych w wysokości: 616,34 zł (w umowie K. D.) oraz 561,40 zł (w umowie J. D.), płatnych w terminach określonych w harmonogramach, tj. do 15. dnia każdego kolejnego miesiąca. Środki z obu kredytów, w oparciu o dyspozycje wypłaty zostały przelane na rachunki nr (...) (dot. pożyczki na nazwisko K. D.) oraz (...) (dot. pożyczki na nazwisko J. D.), do których oskarżona była umocowana na mocy podrobionych, nieograniczonych pełnomocnictw. Na każdej z umów i na każdym z poręczeń oskarżona własnoręcznie nakreśliła podpisy o brzmieniu odpowiednio dla tychże: K. D. oraz J. D.. Podpisanie wniosków o przyznanie pożyczek K. D. i J. D., deklaracji o przyjęcie poręczenia pożyczki udzielnej małżonkowi, a także umów pożyczki dot. kredytów konsumenckich nr (...) oraz nr (...) odbyło się w tym samym czasie i w ten sam sposób, co podpisanie umów o prowadzenie indywidualnych kont spółdzielczych – tj. po przygotowaniu tych dokumentów w punkcie (...) w P. zostały one wydrukowane, przekazane nieustalonej osobie celem dostarczenia ich oskarżonej do Z. i tu oskarżona podrobiła podpisy obojga teściów, po czym zwróciła dokumenty osobie, od której je

otrzymała, po czym trafiły one do Punktu (...) w P., zostały zarejestrowane a pożyczki przelane na rachunki wskazane w dyspozycjach (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; odpisy umów i wniosków k. 43 i 44; zez. P. P. k. 105v-106; zestawienie wpłat k. 322; opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 360-387).

Bank (...) S.A.

6 marca 2015 r. oskarżona korzystając z pośrednictwa firmy (...) złożyła do Banku (...) S.A. wniosek nr (...) o udzielenie kredytu gotówkowego w kwocie 6.890,49 zł na okres 60 miesięcznych rat na cele konsumpcyjne i opłacenie prowizji od udzielonego kredytu. We wniosku jako kredytobiorcę wskazała J. i K. małż. D.. Wniosek oskarżona opatrzyła nakreślonymi przez siebie podpisami obojga wnioskodawców odpowiednio o brzmieniu D. K. oraz D. J.. Przyjęcie wniosku oraz własnoręczność podpisów wnioskodawców w imieniu (...) S.A. potwierdziła pracownica pośrednika – (...) E. D. L. (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; odpis wniosku i umowy k. 66; opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 360-387).

Także 6 marca 2015 r. doszło do podpisania umowy kredytu gotówkowego na mocy której Bank (...) S.A. udzielił K. i J. D. kredytu w kwocie 67.890,49 zł. Tego samego dnia kwota kredytu, pomniejszona o prowizję od udzielonego kredytu w kwocie 11.267,90 zł, została przelana na wskazany przez oskarżoną rachunek nr (...), który uprzednio założyła posługując się danymi osobowymi J. D.. Spłata kredytu miał nastąpić od 06 kwietnia 2015 r. w 60 miesięcznych równych ratach w kwocie 1.441,05 zł, przy czym wysokość sześćdziesiątej raty ustalono na 1.440,82 zł. Umowa, analogicznie, jak i załączone do niej oświadczenia dot. ochrony danych osobowych, w pozycji kredytobiorców (klientów) podpisała W. D. (2) nanosząc podpisy o brzmieniu D. K. i D. J.. W imieniu banku (...) S.A. umowę podpisała kierownik P. Partnerskiej D. L.. Wpłaty rat dokonywano względnie systematycznie do 20 kwietnia 2016 r. po wskazanej dacie dokonano tylko dwóch wpłat – w czerwcu 2016 r. kwoty 450 zł oraz w październiku 2016 r. kwoty 1.441,05 zł (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; odpis wniosku i umowy k. 66; zez. K. J. k. 147v-148v, zestawienie wpłat k. 149).

4 listopada 2016 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym zarejestrowany został podział Banku (...) SA. W wyniku podziału (...) S.A. część majątku banku obejmującą wszelkie aktywa i pasywa z wyjątkiem aktywów i pasywów związanych z kredytami hipotecznymi oraz innymi wydzielono i wyłączono do (...) Bank SA. W konsekwencji (...) Bank SA, w ramach przejętej części działalności Banku (...) S.A. wszedł w uprawnienia kredytodawcy wynikające z umów zawartych przez Bank (...) S.A. z J. D. i K. D. (tirét trzecie i czwarte zarzutu) (d.: informacja Banku (...) S.A. k. 37-39, inf. (...) Bank S.A. k. 58-65, inf. dot. zadłużenia k. 224-225).

(...) Bank S.A.

12 marca 2015 r. w Z., w biurze firmy (...) przygotowany został wniosek do (...) Banku S.A. nr (...) o pożyczkę/kredyt w kwocie 65.000 zł netto na okres 120 miesięcznych rat na cele konsumpcyjne i opłacenie prowizji od udzielonej pożyczki. We wniosku jako wnioskodawców wskazano J. i K. małż. D.. egzemplarze wniosku (odrębne dla każdego z wnioskodawców) zostały opatrzone podrobionymi podpisami nakreślonymi przez jedną osobę. Przyjęcie wniosku oraz własnoręczność podpisów wnioskodawców w imieniu (...) Banku S.A. potwierdziła E. L. (1) (d.: zez. R. P. k. 113v; opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 360-387).

Wniosek z 12 marca 2015 r. został pozytywnie zweryfikowany i już tego dnia doszło do sporządzenia umowy o pożyczkę nr (...), na mocy której (...) Bank S.A. udzielił K. i J. D. kredytu w kwocie 99.9840, zł. Tego samego dnia kwota kredytu pomniejszona o opłatę przygotowawczą (23.986 zł) i opłatę brokerską (10.998 zł), to jest 65.000 zł została przelana na wskazany przez oskarżoną rachunek nr (...), który uprzednio założyła posługując się danymi osobowymi J. D.. Spłata kredytu miał nastąpić od 13 kwietnia 2015 r. w 120 miesięcznych równych ratach w kwocie 1.321,55 zł, przy czym wysokość raty wyrównawczej ustalono na 1.320,85 zł. Umowa, analogicznie, jak i załączone do niej oświadczenia dot. ochrony danych osobowych, w pozycji klientów zostały opatrzone podrobionymi podpisami nakreślonymi przez jedną osobę. W imieniu (...) Banku S.A. umowę sygnowała, zgodnie z obowiązującą procedurą M. P., pracownik Centrum Operacyjnego (...) w S. - działając na rzecz (...) Banku SA. W biurze E. w Z. zgodność danych klientów podanych dla

potrzeb zawarcia umowy jak i własnoręczność podpisów pożyczkobiorców z okazanymi dokumentami potwierdziła E. L. (1) (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; zez. R. P. k. 113v, odpis wniosku i umowy k. 94, historia rachunku k. 117-136).

(...) Bank S.A.

29 stycznia 2016 r. w 81 (...) Bank S.A. w W., przy Alejach (...) został sporządzony wniosek, którym R. D. (1) występował do (...) Bank S.A. o udzielenie kredytu w wysokości 80.000 zł netto. Podstawą czynności były wniosek na piśmie wg wzoru, karta informacyjna oraz oświadczenie o osiągniętych dochodach. (...) Bank S.A. zaakceptował wniosek.

8 lutego 2016 r. doszło do podpisania umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), na mocy której (...) Bank S.A. udzielił R. D. (1) kredytu w kwocie 103.492,88 zł, w tym 80.000 zł kredytu netto, 11.073,74 zł z przeznaczeniem na pokrycie prowizji bankowej oraz 12.419,14 zł z przeznaczeniem na opłacenie umowy grupowego ubezpieczenia. Okres kredytowania ustalono na 72 miesiące (6 lat). Spłata miała nastąpić w miesięcznych, równych ratach (wg oprocentowania w dniu zawarcia umowy w wysokości 1.888,71 zł z ratą wyrównawczą w kwocie 2.160,38 zł) płatnych do 15. dnia każdego kolejnego miesiąca. Umowę wraz z załącznikami, podpisem o brzmieniu (...), podpisała jedna osoba, przy czym nie był to R. D. (1). W dniu podpisania umowy, zgodnie z dyspozycją z umowy kwota kredytu została przelana przez bank na wskazany w umowie rachunek uruchomiony przez oskarżoną (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; zez. K. K. k. 161; zez. R. D. (1) k. 109v; zestawienie należności k. 166-169; opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego k. 360-387).

(...) Sp. z o.o.

21 sierpnia 2016 r. o godz. 19:42:59 W. D. (2) korzystając z łącza internetowego i strony internetowej (...) posługując się danymi osobowymi R. D. (1), zarejestrowała wniosek o pożyczkę w kwocie 1.200 zł. We wniosku wskazała, że pożyczka ma zostać przelana na konto nr 77 1090 1820 0000 0001 2369 6620. Weryfikacji wniosku dokonano w oparciu o wskazany numer rachunku w systemie KontoConnect. (...) operacyjny firmy (...) Sp. z o.o. zaaprobował wniosek i zaproponował zawarcie umowy w oparciu o standardowe warunki. Oskarżona potwierdziła zawarcie umowy na odległość (co oznacza, że z momentem wykonania umowy przez pożyczkodawcę pożyczkobiorca nie miał prawa do odstąpienia od umowy zawartej na odległość) skutkiem czego, w tym samym dniu, o godz. 19:59:51 doszło do udzielania pożyczki, której kwota została wówczas przelana na wskazany we wniosku rachunek. Na wskazany przez oskarżoną adres zamieszkania firma (...) Sp. z o.o. przesłała wydruki umowy z prośbą o popisanie i odesłanie jednego z egzemplarzy, a przesyłki zwrotnej do chwili obecnej nie otrzymała (d.: wyj. oskarżonej k. 233-234; inf. (...) Sp. z o.o. k. 67).

W. D. (1) z domu F. jest zamężna, ma jedno dziecko w wieku 12 lat, posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest nauczycielem polonistyki, nie osiąga własnych dochodów, jest właścicielem nieruchomości o pow. 2.696 m² zabudowanej domem mieszkalnym w S. (S.), nie jest upośledzona umysłowo ani chora psychicznie, cierpi na reaktywne zaburzenia depresyjne, przy czym tempore criminis była poczytalna (opinia sądu psychiatryczna k. 227-229); była karana: wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga z 22 lutego 2017 r. w sprawie V K 18/17 za czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. w zw. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz obowiązkiem naprawienia szkody (d.: odpis wyroku k. 200-201, inf. US k. 254-257).

W. D. (2) podczas pierwszego przesłuchania skorzystała z prawa do milczenia (k. 216). Oskarżona złożyła wyjaśnienia 19 lutego 2018 r. (k. 233-234). Przyznała się do tego, że zaciągnęła kredyty opisane w zarzucie (w tym podrobienia dokumentów oraz posłużenia się nimi) zastrzegając, że jej celem nie było wyłudzenie tychże bowiem zamierzała je spłacić. Wskazała, że w zawarciu umów z kredytodawcami za pośrednictwem firmy (...) uczestniczyły E. L. (1) i D. L., a umowy dot. kredytów na teściów nie były podpisywane w siedzibie firmy (...).L. (dot. kredytów, w których pośredniczyła firma ww.), a w Z., i nie w obecności E. L. lub pracowników jej biur kredytowych, a mężczyzny, który dostarczył jej dokumenty od E. L. i po podpisaniu dokumentów przez oskarżoną imionami i nazwiskami teściów i męża przekazywał je E. L.. Podała przy tym, że kwoty wszystkich kredytów trafiły na rachunki zakładane przez nią z

wykorzystaniem danych osobowych matki męża oskarżonej (kredyty z A. Banku i Banku (...) na rachunek w (...)). Wprost przyznała, że dysponowała wspomnianymi rachunkami wyłącznie i samodzielnie.

Podawała, że pozyskane w oparciu o umowy opisane w zarzucie środki przeznaczyła na spłatę zadłużenia obciążającego majątek wspólny jej i męża z tytułu umów kredytowych, w tym w ramach korzystania z kart kredytowych ((...) S.A., (...) S.A, (...) Bank, M.). Zastrzegła przy tym, że w chwili starania się o kredyty opisane w zarzucie jej mąż i teściowie o niczym nie wiedzieli, a mąż dowiedział się już po fakcie, przy czym opisywała powyższe niekonsekwentnie (powiedziała najpierw mężowi a wraz z nim teściom, a indagowana na okoliczność informacji pochodzących od teściów, męża i przedstawicieli kredytodawców dot. działań podejmowanych przez osoby reprezentujące banki po zaprzestaniu terminowej spłaty zobowiązań nie wykluczyła że teściowie dowiedzieli się o zobowiązaniach nie od niej, a od przedstawicieli banków). Dodała, że zobowiązań nie spłacała, gdyż mąż przestał ją wspomagać finansowo z chwilą gdy poinformowała go, że chce się z nim rozwieść – przyznając jednocześnie, że spłat pierwotnie dokonywała nie z dochodów osobistych, a środków przekazywanych jej przez męża.

Co do kredytu udzielonego przez Bank (...) S.A. R. D. (1) podawała, że i w tym wypadku w załatwieniu kredytu pomogła jej osoba trzecia – bliżej nieustalony mężczyzna o imieniu B., który w zamian otrzymał od niej 10.000 zł. Wskazała, że sama umowa została podpisana z pracownikiem (...) S.A. w W. A. D.. Przyznała, że dla potrzeb uzyskania kredytu dostarczyła do banku wymagane dokumenty oraz podrabiała podpisy męża na umowie i innych dokumentach (m.in. informacja kredytobiorcy o zobowiązaniach). W wypadku środków wypłaconych przez (...) S.A. w wykonaniu umowy stwierdziła, że trafiły one pierwotnie na rachunek R. D. (1), po czym sama przelała je na inne rachunki czyniąc to bez wiedzy męża, który w owym czasie nie wiedział o kredycie. Ustosunkowując się do ujawnionego w dokumentach (...) S.A. podrobionego pełnomocnictwa z podpisem notarialnie poświadczonym wyjaśniła, że posłużyła się nim ze świadomością, że zostało sfalszowane negując przy tym własne sprawstwo w zakresie podrobienia.

Co do kredytu w (...) Banku S.A. pierwotnie oskarżona stwierdziła, że jest to zadłużenie wynikające z korzystania z kary kredytowej, że nie podpisała żadnego dokumentu związanego z tym kredytem, a pieniądze z tego kredytu zostały przelane na konto R. D. (1). Następnie uzupełniła, że w pozyskanie tego kredytu zaangażowana była E. L. (1).

Co do (...) oskarżona stwierdziła, że nie pamięta okoliczności w jakich pozyskała tę pożyczkę jednocześnie nie negując własnego sprawstwa.

Wyjaśnienia oskarżonej zasługują na wiarę jedynie w ograniczonym zakresie. W szczególności takiego waloru nie posiadają jej twierdzenia jakoby R. D. (1) w jakikolwiek sposób zaangażowany był w pozyskanie kredytu w (...) Banku S.A. oraz wiedział o innych kredytach opisanych w zarzucie rzekomo wykorzystanych przez oskarżoną na zaspokojenie zobowiązań wspólnych jego i oskarżonej. Rzecz w tym, że nie istniały zobowiązania wymagające natychmiastowej spłaty, o których wiedziałby mąż oskarżonej. Co więcej zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że R. D. (1), tak w ramach działalności gospodarczej, jak i dla osobistych potrzeb korzystał wyłącznie z usług innych banków (nieopisanych w zarzutach), a co więcej także innych niż wymienione przez oskarżoną. Jeśli więc nawet istniały zobowiązania, które oskarżona spłacała kredytami opisanymi w zarzucie to były to zobowiązania zaciągnięte przez nią bez wiedzy męża.

Sąd odrzucił jako niewiarygodne także i te wyjaśnienia oskarżonej w których twierdziła ona, że w chwili ubiegania się o kredyty i pożyczki opisane w zarzucie zamierzała ona je spłacić. Po pierwsze oskarżona nie miała żadnych własnych dochodów, z których mogłaby te zobowiązania spłacić (pozostawała na utrzymaniu męża, od którego otrzymywała pieniądze na utrzymanie). Po wtóre skoro zamierzała się z mężem rozjechać (a nawet rozwieść) oczywistym jest, że zdawała sobie sprawę z tego, co to oznacza dla niej w kontekście jej relacji majątkowych z mężem. Nie mogła zakładać, że jej relacje majątkowe z mężem się nie zmienią i z nadal przekazywanych jej przez męża środków będzie w stanie regularnie spłacać zobowiązania z wszystkich umów. Po trzecie jeśli rzeczywiście zamierzała spłacić zobowiązania wspólne pieniędzmi pozyskanymi w ramach kredytów i pożyczek opisanych w zarzucie niewytłumaczalnym jest posłużenie się danymi osobowymi męża i jego rodziców, a nie własnymi. Obrazu dopełniają twierdzenia oskarżonej wobec niektórych z osób zaangażowanych w wyegzekwowanie niespłacanych kredytów, w których wprowadzała

ona je w błąd co do swojej sytuacji małżeńskiej (przykładowo twierdziła, że nie pozostaje z mężem w kontakcie, a ten od wielu lat mieszka we Francji, odbierając telefon podawała się za inną osobę). Należy przy tym podkreślić, iż wyjaśnienia oskarżonej z zakresie ogółu czynności modalnych zawarcia umów, przygotowania dokumentacji, sponowania pieniędzmi z wyludzonych kredytów i pożyczek nie negowała swojego sprawstwa jednocześnie opisując zachowania osób dzięki współpracy z którymi doprowadzenie banków (...) było możliwe.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania K. D. (k. 11v-12), J. D. (k. 5-v) i R. D. (1) (k. 16v-17, 32v). Te korelują ze sobą, a okoliczności przez nich opisane współgrają z relacjami osób zajmujących się wyegzekwowaniem spłaty pożyczek i kredytów opisanych w zarzucie.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania pozostałych świadków. Za niewiarygodne natomiast sąd uznał stanowiska procesowe E. L. (1) i D. L., gdyż są one nie do pogodzenia nie tylko z wyjaśnieniami W. D. w zakresie okoliczności sporządzania umów ale i z opiniami biegłego z zakresu pisma ręcznego, które uznano za wiarygodne.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne Sąd uznał, że zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335§2 i 2a k.p.k. z tym zastrzeżeniem, że za konieczne uznał zmodyfikowanie opisu czynu w zakresie danych osobowych współsprawców, co do których toczy się odrębne postępowanie, skonkretyzowania podmiotów pokrzywdzonych, dat poszczególnych zachowań jednostkowych, podstawy prawnej skazania, a także poprzez uwzględnianie wniosku o naprawienie szkody pokrzywdzonego, który o powyższe wniósł.

Zachowanie polegające na wprowadzeniu w błąd kontrahenta umowy cywilnoprawnej, co do zamiaru spełnienia świadczenia wzajemnego na warunkach ustalonych w umowie stanowi przestępstwo oszustwa. Oznacza to, że kredytobiorca lub pożyczkobiorca, który wprowadza w błąd kredytodawcę lub pożyczkodawcę, co do tego, że wywiąże się z obowiązków kredytobiorcy/pożyczkobiorcy w celu uzyskania kredytu lub pożyczki, które są korzyścią majątkową, dopuszcza się wyludzenia mienia wartości odpowiadającej udzielonej pożyczce czy też kredytu. Powyższe zachowanie wyczerpuje znamiona art. 286§1 k.k. Gdy wartość wyludzonego mienia przekracza 200.000 zł opisane zachowanie wyczerpuje znamiona kwalifikowanego oszustwa wyludzenia mienia znacznej wartości tj. art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k., a przesądza o tym art. 115§5 k.k.

Zachowania obliczone na uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy (takim podmiotem pozostaje w niniejszej sprawie (...) im. (...)) kredytu czy pożyczki pieniężnej polegające na przedkładaniu podrobionych, przerobionych lub poświadczających nieprawdę albo nierzetelnych dokumentów, ew. pisemnych oświadczeń dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu lub pożyczki pieniężnej to z kolei przestępstwo wyludzenia kredytu penalizowane art. 297§1 k.k. Znamiona powyższe wyczerpuje wprowadzanie w błąd co do tożsamości kredytobiorcy. Dokumentem podrobionym lub przerobionym jest zaś choćby wniosek czy oświadczenie o dochodach i zobowiązaniach opatrzone podrobionym podpisem. Jeśli sprawca sam podrabia dokumenty w celu wyludzenia kredytu lub też wyłącznie posługuje się nimi w procesie ubiegania się o kredyt jego zachowanie polegające na posłużeniu się podrobionymi dokumentami wyczerpuje dodatkowo znamiona art. 270§1 k.k.

W sytuacji gdy sprawca posługuje się podrobionymi dokumentami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą jest kredyt lub pożyczka pieniężna wartości przekraczającej 200.000 zł, przy czym czyni to wprowadzając kontrahenta w błąd co do zamiaru wykonania świadczeń wzajemnych, dopuszcza się jednego przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 297§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. art. 11§2 k.k.

Wielość podmiotów pokrzywdzonych w przypadku przestępstw p-ko mieniu oraz przeciwko obrotowi gospodarczemu nie jest równoznaczna z wielością przestępstw. Jeśli bowiem sprawca działa w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu wówczas dopuszcza się konstrukcję czynu ciągłego mimo barku jedności miejsca i czasu działania. O powyższym stanowi art. 12§1 k.k.

Powyższe normy mają kluczowe znaczenie dla oceny odpowiedzialności karnej oskarżonej. To właśnie konstrukcja czynu ciągłego pozwala uznać zachowania W. D. realizowane od 3 lipca 2014 r. do 21 sierpnia 2016 r. na szkodę (...) im. (...) (dwukrotnie), (...) Banku S.A., Banku (...) S.A., Banku (...) S.A., (...) Banku S.A. i (...) Sp. z o.o. za jeden czyn. W każdym z tych działań oskarżona wykorzystwała taki sam mechanizm – to jest wprowadzała kontrahenta w błąd co tożsamości kredytobiorcy/pożyczkobiorcy. W przypadku banków (...) czyniła to działając wspólnie z innymi osobami. W przypadku (...) Sp. z o.o. działała samodzielnie, podając się z R. D. (1), wnioskując o pożyczkę za pośrednictwem odpowiedniej aplikacji i systemu informatycznego. Dodać tu jedynie należy, iż (...) Sp. z o.o. nie prowadzi działalności na podstawie ustawy szczególnej, a jedynie przepisów ogólnych kodeksu cywilnego regulujących umowę pożyczki. To oznacza, że W. D. (2), wyłudzając od wspomnianego podmiotu pożyczkę pieniężną wyczerpała znamiona art. 286§1 k.k. ale już nie art. 297§1 k.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał W. D. (2) za winną tego że: w okresie od dnia 03 lipca 2014 r. do dnia 21 sierpnia 2016 r. w P., Z., W. woj. (...) i Z. woj. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich ostępach czasu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie co najmniej 460.000 zł stanowiącej mienie znacznej wartości,

- wspólnie i w porozumieniu z inną osobą odpowiadającą w odrębnym postępowaniu za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że po podrobieniu podpisu kredytobiorcy K. D. i poręczyciela J. D. przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci: wniosku o przyznanie pożyczki z podrobionym podpisem K. D., deklaracją poręczyciela z podrobionym podpisem J. D., zawarła umowę pożyczki nr (...), czym doprowadziła 16 marca 2015 r. Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł przelanej na rachunek nr (...) utworzony na podstawie umowy o prowadzenie Indywidualnego Konta Spółdzielczego na której podrobiła podpis K. D., a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionym podpisem K. D.,
- wspólnie i w porozumieniu z inną osobą odpowiadającą w odrębnym postępowaniu za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że po podrobieniu podpisu kredytobiorcy J. D. i poręczyciela K. D. przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci: wniosku o przyznanie pożyczki z podrobionym podpisem J. D., deklaracją poręczyciela z podrobionym podpisem K. D. zawarła umowę pożyczki nr (...), czym doprowadziła 16 marca 2015 r. Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł przelanej na rachunek nr (...) utworzony na podstawie umowy o prowadzenie Indywidualnego Konta Spółdzielczego na, której podrobiła podpis J. D. a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionym podpisem J. D.,
- wspólnie i w porozumieniu z E. L. (1) za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika (...) Bank S.A. co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci wniosku o pożyczkę z załącznikami, z podrobionymi podpisami J. D. i K. D. zawarła umowę pożyczki nr (...), czym doprowadziła 12 marca 2015 r. (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 99.984 zł przelanej na rachunek nr (...) w Banku (...) S.A. a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionym podpisem J. D. i K. D.
- wspólnie i w porozumieniu z inną osobą odpowiadającą w odrębnym postępowaniu za pośrednictwem placówki partnerskiej (...) wprowadziła w błąd pracownika Banku (...) S.A., co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że po podrobieniu podpisów kredytobiorców J. D. i K. D. przedkładając nierzetelne, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego, oświadczeń potwierdzających zgodę na przetwarzanie danych osobowych z podrobionymi podpisami J. D. i K. D. zawarła umowę o kredyt gotówkowy nr (...), czym doprowadziła 6 marca 2015 r. Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie

67.890 zł przelanej na rachunek nr (...), a następnie kwotą tą dysponowała posługując się pełnomocnictwem z podrobionymi podpisami K. D. i J. D.,

- wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą wprowadziła w błąd pracownika Banku (...) S.A. co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że posługując się podrobionym pełnomocnictwem z podpisem R. D. (1) zawarła w jego imieniu umowę o kredyt gotówkowy nr (...), czym doprowadziła 3 lipca 2014 r. Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 119.462 zł przelanej na rachunek nr (...) 0000 0001 2369 6620, którą to kwotą dysponowała,
- wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą wprowadziła w błąd pracownika (...) BANK co do tożsamości kredytobiorcy w ten sposób, że przedkładając nierzetelnie, poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci: wniosku o udzielenie kredytu konsumenckiego, oświadczenia o osiągniętych dochodach z podrobionymi podpisami R. D. (1) zawarła w jego imieniu umowę o kredyt konsumpcyjny gotówkowy nr (...), czym doprowadziła 5 lutego 2016 r. (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 103.492.88 zł przelanej na rachunek nr (...), którą to kwotą dysponowała,

wprowadziła w błąd pracownika (...) Sp. z o.o. co do tożsamości pożyczkobiorcy w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi R. D. (1) bez jego zgody złożyła wniosek pożyczkowy i zawarła w jego imieniu umowę pożyczki, czym doprowadziła 21 sierpnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.200 zł którą do dnia 21.10.2016 r. spłaciła do wysokości 1.000 zł, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

Wspomniana na wstępie zmiana w zakresie podstawy prawnej skazania wynika z uzgodnienia stanowiska stron uczestniczących w posiedzeniu (prokurator i oskarżona wraz z obrońcą) i dotyczy:

a) art. 12§1 k.k., którym zastąpiono art. 12 k.k. w związku z nowelizacją kodeksu karnego dokonaną art. 3 ustawy z 4 października 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2077) – obowiązującą od 15 listopada 2018 r.

b) art. 294§1 k.k. – w związku z pominięciem przez oskarżyciela istnienia jednostek redakcyjnych art. 294 k.k. w postaci paragrafów.

Uznając W. D. (2) za winną dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. Sąd, na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§2 k.k. wymierzył jej kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 69§1 i §2 k.k. oraz art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat, przy czym na podstawie art. 72§1 pkt. 1 k.k. zobowiązał W. D. (2) do informowania Sądu Okręgowego w Sieradzu o przebiegu okresu próby raz na kwartał.

W toku procesu (...) Bank S.A., działając w imieniu własnym w zakresie wyłudzenia mienia na jego szkodę, jak i jako następca prawny Banku (...) S.A. złożył wniosek w trybie art. 46§1 k.k. W konsekwencji tegoż oraz stanowiska prokuratora i oskarżonej oraz jej obrońcy Sąd zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody na rzecz (...) Banku S.A. w całości orzekając – w związku z czynem zarzucanym w tirét trzecim i czwartym oraz przypisanym – od W. D. (2) na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. 145.129,56 (sto czterdzieści pięć tysięcy sto dwadzieścia dziewięć i 56/100) złotych.

Sąd uznał, że orzeczona kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na maksymalny okres (3 lat) wespół z karą grzywny 100 stawek dziennych (po 10 zł) oraz obowiązkami informowania sądu o przebiegu okresu próby i naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, który o to wnosił, konstruuje dolegliwość skazania adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, jak i nie przekracza stopnia jej winy.

Co do stopnia społecznej szkodliwości Sąd ustalił, że ten był znaczny z uwagi na wielość zachowań jednostkowych i wielość pokrzywdzonych, działanie w warunkach art. 12§1 k.k., a także wartość wyłudzonego mienia istotnie przekraczającą cezurę 200.000 zł. Sąd uwzględnił tu także współdziałanie z innymi osobami oraz działanie w warunkach zbiegu przepisów, tj. wyczerpania znamion wielu norm (art. 11§2 k.k.). Sąd uznał, że także motywacja oskarżonej stanowi o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Wskazać należy, że po stronie okoliczności obciążających Sąd uwzględnił okoliczności przedmiotowe i podmiotowe determinujące wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu. Jednakowoż w sprawie zachodziło także szereg okoliczności łagodzących. Po pierwsze oskarżona w dacie czynu nie była karana. Po wtóre złożyła wyjaśnienia, które co do zasady (pomijając kwestię motywacji) odpowiadają dokonany ustaleniom, a jednocześnie ujawniła działania przestępne osób, z którymi współdziałała – bez współdziałania których doprowadzenie pokrzywdzonych do rozporządzenia mieniem nie byłoby możliwe. Są to okoliczności niebagatelne z punktu widzenia prowadzonego postępowania – a zwłaszcza jego sprawności. Oskarżona także przyznała się do winy wyrażając żal z powodu dokonania czynu, tak w odniesieniu do pokrzywdzonych, jak i osób najbliższych, których danymi posługiwała się dokonując przestępstwa. Okoliczności te przesądziły o uznaniu kar i ogółu warunków skazania zaproponowanych przez oskarżyciela i zaaprobowanych przez oskarżoną, którym nie sprzeciwili się pokrzywdzeni za wystarczające dla osiągnięcia celów skazania w kontekście oddziaływani wychowawczego na oskarżoną i prewencji generalnej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą z art. 627§1 k.p.k. oraz art. 633§1 k.k. obciąż oskarżoną wydatkami związanymi z przypisanym oskarżonej czynem, na zasadzie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. Wysokość opłaty ustalono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).